

ALPENZÍ BITTE?

Bez peněz do hospody nelez! – tak vraví rokmi overená ľudová múdrosť. Dá sa len súhlasiť, že moc vody nenamútite v krčme, keď nie je za čo piť. Ale my, bajkeri, máme výhodu v jednom. Pokiaľ chceme jazdiť v najluxusnejších Alpských kútoch, akými bez pochyby St. Moritz a Zermatt sú, nemusíme mať ťažké love, aby sme tu otláčili dezén.

Asi dva roky dozadu sme si predstavili Švajc z jari. Kopa snehu nás vtedy odstavila z trailridingu v najvyšších kopcoch centrálnej časti krajiny. Doteraz mi naskakuje husacina, keď spomínam na šialenú jazdu v ležaku dole z Wildspitzu. Nič ťažšie som dovtedy nejazdil a hneď po jazde bolo nad slnko jasnejšie, že potrebujem nový bajk a nič iné, ako Enduro už jazdiť nemienim. Poučený z minulých nezdarov, našteliujeme termín vizity do polovice augusta. Dacia Ing. Chozého je naplnená k prasknutiu. Pivo, plynová bomba a halda bagáže vytesnila posledné voľné miesta. Štyri bajky sú nainštalované vzadu na nosiči, ktorý Chozé vylepšil zvarením nevzhľadného železného dielu a upevnil na guľu. Natlačení jak sardinky (zatiaľ tak

\$ tačí spacák a zložiť sa na benzín. Namiesto komfortnej lanovky férovo odšlapať, do batohu natlačiť akciové tyčinky a na večeru poteší zopár ohriatych Vifónov (nezabúdajme podotknúť, že vodu naberalme zásadne z toaliet na pumpách a odpočívadlách). Tak málo stačí k poriadnej terénnej ochutnávke v Alpách.

Je neskutočne deprimujúce sa terňať peši, keď nad vami rachotí lanovka. Bajkeri s normálnou kondičkou musia rátať s tlačiením asi tretiny trasy.

Namiesto kamzíkov, pravé Alpské kravy. Viete, že vo Švajci sa dá kúpiť hovädzie z masírovaných a pivom nadávaných kráv? Že vraj je jemnejšie a podstatne drahšie.

nesmrdíme) vyrážame do obľúbeného dovolenkového raja Hollywoodských celebrit, do svetoznámej dedinky St. Moritz. Už mám nespočetne podobných výletov za sebou, ale aj tak zabúdám helmu a stan. Takéto maličkosti sa dajú fixnúť po ceste, v Blave nakladáme za „padiáka“ štvormiestny skladací príbytok. Presun s nočným bivačom na parkovisku je do pohody, dokonca odporca vonkajšieho prespávania Yadro sa ráno vyzipsoval s ružovučkými líčkami.

Tisíc kilákov ubehlo a za ideálneho počasia sa súkame z auta na vlakovej stanici, kde parkujeme, varíme a obliekame dresy. Kontrola nosiča odhalila vážny nedostatok, keď posledné dva bajky visia dolu jak sopeľ z nosa bosím deckám v Nepále. Chvála pánu Bohu ostali s nami a nestratili sme ich po ceste niekde v Rakús-

ku. Čo sme si to dnes vlastne naordinovali? Legendu priatelía. Suvretta pass je naozajstnou lahôdkou, ktorú som videl snáď vo všetkých európskych MTB magazínoch, čo sa mi dostanú pod drobnohľad. Nájsť GPX súbor z trasy do GPS-ka na internete je určite jednoduchšie, ako nájsť riadneho platiča nájomného na Luníku IX. Výstupná trasa je v podstate jasná, ale na zjazd sa núkajú dve mož-

Takto to má vyzerať! Nuda nehrozí!

Keby som mal zadné koliesko jak kotúč na cirkulári, tak by tom to možno dal. Teraz som rád, že tlačím. Najviac sa dario paradoxne Ing. Chozému s najťažším bajkom, aký kedy videli stúpať do kopca. Vykrútil ešte o kúsok viac, ako Paedr a to už je čo povedať. Strmač pod lanovkou prekonala moje doterajšie poznatky o stúpaní ako takom. Takto podobne sa dej odohráva, až po horskú chatu Mu-rezzan, kde začína traverz. Singláč chvíľu klesá, aby nakoniec vyšťavil zvyšok síl do záverečného stúpania, ako inak na malej vpredu. Výhľad za dnešného počasia je nad očakávanie, dole vidno jazero, kde parkujeme. V diaľke najbližšiu štvrtisícovku Piz Bernina pri

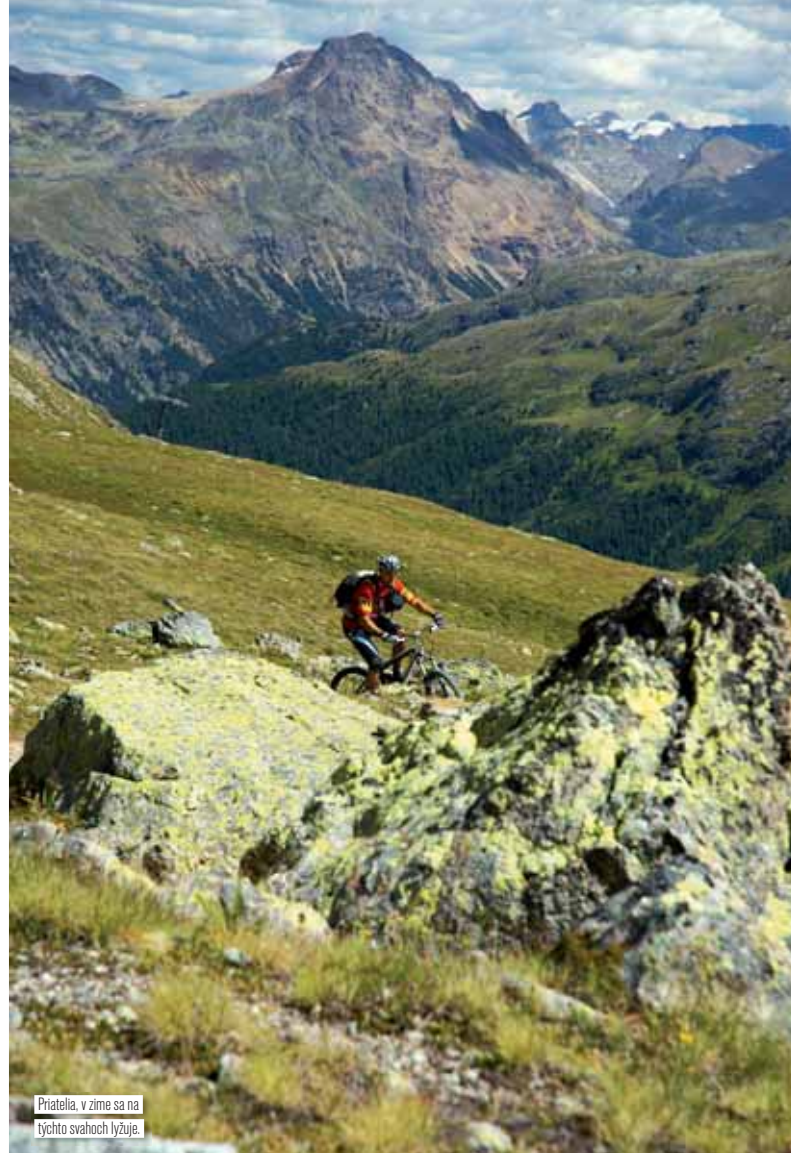
nosti. Ľahšia na sever, ťažšia na južnú stranu. Predbežne sme rozhodnutí na ťažšiu variantu, ako obvykle... Už asfaltové stojky naznačujú sklon, ktorý miestni bajkeri považujú za normálny. Miliónárskou štvrtou sa párkrát pomotáme, až konečne stojíme na značenom chodníku. Strmá šotolina v borovicovom lesíku nepoľavuje, predbehnúť dôCHODCOV vyžaduje plný výkon na dlhšiu vzdialenosť ako obvykle. No čo sa deje nad dvojkilometrovou hranicou je psycho.

A LPENZÍ BITTE?

Dlhý zjazd preverí aj celopéra,
odpruženie dostane nakladačku.

Priatelka, v zime sa na
tychto svahoch lyžuje.

talianskej hranici a pred nami riadny skalný kotol s ľadovcom (3380 m vysoký Piz Julier). Dobiehame skupinku na ľahkých XC-čkových bajkoch. Je mi úprimne ľúto, že budú pravdepodobne dole tlačiť, ale je každého voľba, aký bajk si kto zvolí. Teda okrem mňa, keď fešáci z nemeckého e-shopu bike24 nedokázali poslať objednanú vidlicu na moje Erbécčko za dva mesiace... Na požičanom CTM-ku sa vôbec neviem nájsť. Displej veselo pripočítava nadmorskú výšku, ako naša sociálna vláda prihadzuje dane. Takmer 2700 metrov nad morom. Je nad slnko jasné, že sme na mieste.

Zahadzujem bajk do trávy, obliekam dlhý rukáv a tlačím do hlavy banán v čokoláde. Obehnutí zástupcovia Árijskej rasy nezaháľajú a skúšajú prvé esíčka dolu k ľadovcovému jazierku. Predpokladané schádzanie popri bajku vidíme v priamom prenose u väčšiny jedincov. Ani najdrahší hardtail so stovkou vpredu, by v tejto chvíli nikto z nás nevymenil za normálne celopéro. Hore sa valasi! Netrmácali sme sa sem pre nič za nič. Kolenačky nahodené, sedanky spustené a foťáky s kamerou naštelované (teda okrem GoPro, ktoré zabudol nováčik Yadro v aute). Spomínané esíčka nabudia do rýchlejšieho zjazdu a popri jazierku skalným chodníkom točíme smer Moritz do údolia Ova da Suvretta. Zjazd v mape vyzeral pohodovo, s miernym sklonom a poriadnou dĺžkou. Alpská realita je korenistejšia a pritakávam označeniu „Very difficult“. Množstvo balvanov a rockgardenov v celej singlovej časti nemá konca. Odklonený chodník na viacerých miestach ustreľuje aj v nižšej rýchlosti. Nudná pasáž neexistuje,

spolu s chladným dychom horského masívu je o zážitok postarané. Doteraz sa smejem na tom, ako som zosadol pred kameňmi navŕšenými k preklenutiu bystriny. Po zlomenej ruke z Malorky som v podstate nebol poriadne v teréne a je to poznať. No hanba. Paedrovi to sype, rachot jeho búchajúcej reťaze by počul aj Beethoven na sklonku života, mne zas reťaz bez napínaku ostáva visieť medzi zadnou stavbou a veľkou pílou. Vždy, keď potrebujem zabráť som „milo prekvapený“ nulovým záberom. V protismere sa vynára borec na karbónovej rakete, fučiaci a s navretými žilami na čele. Ten chlap sa to snaží vydupať navrch?! Zastavujem, vyťahujem foťák a čakám, že niekoho cvaknem v zjazde. Jedným očkom popri tom sledujem trúfalca. Naozaj si neviem predstaviť možnosť to zmáknúť v sedle a potvrdzuje sa teória „hlavou proti múru“. Bajk na plecía a už cupoce hore. Keď si predstavím vrchnú pasáž...

ALPENZÍ BITTE?

Traverz vyšší ako Gerlach,
aj to sú Alpské dimenzie.

ALPENZÍ BITTE?

Schovávam foťák, hádzem batoh na chrbát a upaľujem za našimi. Páči sa mi, že turisti bez reptania uvoľnia stopu a ešte aj odzdravia. Naši pupkáči nazutí v turistických topánkach by dávno vyhukovali. Iný kraj, iný mrav (iný krajec, iný mravec). Spodná časť trailu je rýchly štrkový chodník s množstvom tiahlych zákrut. Nebyť vychovanosti skupinky seniorov, musel by som z lastovíc zoškrabovať minimálne jedného z nich. Nie preto, že by som precenil možnosti, ale predná brzda odmietla poslušnosť. Zo 160- kovým kotúčom vpredu nestíhala chladiť a napriek tomu, že som páku tlačil silou malého hydraulického lisu, nebrzdila. Pár metrov pred drevenou rampou predsa len zastavujem a plynulou švajčiarsčinou s tirolským

akcentom (etšúligenzíbite) sa ospravedlňujem. Babky s úsmevom čosi rapocú, ja pritakávam, lebo nemám páru, čo špréchujú. Jednostrannú komunikáciu prerušuje Paedr asi dvadsaťmetrovným flekovaním. Po dosadnutí prachovej clony zisťuje defekt. Tu sa všetci v zdraví postretáme a do Móricu zbehne asphaltkou. Plánovaný záverečný singel je totiž pre cyklistov zakázaný. Raz za sto rokov poslúchneme. K autu je to po brehu jazera štrikovačka medzi vizitormi. Suvretta pass nesklamal, jedná sa o kus perfektného trailu a právom je výstavnou skriňou švajčiarskej bajkovej moci. Po debate s Yadrom plne súhlasím, že druhý raz by som hore šiel radšej lanovkou (keby bolo za čo) a na vysokozdvihom bajku si užil dlhý zjazd dole. Je to

na každom, ako sa rozhodne, no určite má každý bajker právo zažiť Suvretta aspoň raz za život.

Matterhorn

Symbol Švajčiarov, najkrajší kopec Európy, stálica každého Alpského kalendáru, preverené atribúty slávnej štortisícovky Monte Cervin... Nič, nepoznáte? Ani Le Cervin po Francúzky nič nehovorí? Stačí napísať Matterhorn a je každému všetko jasné! Dedinka Zermatt pod jeho severnou stenou (kedysi rébusom horolezcov) víta ročne státisíce turistov ovešaných foťákmi. Samotný Zermatt má pre nás strategický význam. Tu začína trasa a bohužiaľ nemôžeme obísť toto mravenisko zberačov zážitkov dovezených v klimatizovaných autobusoch. Auto sme zadarmo parkli päť kilákov nižšie v mestečku Täsch. Hore do Zermattu vás vlastným autom nevpušťa, no dole je dostatok záchytných parkovísk pre každého. Kyvadlovka hore je zadarmo. Juh švajcu, tentokrát na západe krajiny pokračuje po vzore z Moritzu v dokonalom

počasí. Už by sa na štvrtý pokus patrilo, vždy keď sme sa plánovali na Matterhorn mrknúť bolo zamračené, alebo rovno chcalo. Dnes je to iná pesnička, po úvodnom motaní okolo rieky Vispa, keď sme chceli obísť asphalt, sa predsa

Huťák po zjazdovke je zbytočnou stratou nastúpenej výšky.

len vraciame na hlavnú cestu. Očakával som typickú Alpskú dedinku pri vstupe, no čulý stavebný rachot a tony nevzhľadného betónu vítajú štvoricu prekvapených. Hmmm, naše Tatry sú devastované developermi, ale ani tu nezháľajú. Klasiku v drevenom podaní a s kamennými strechami nájdete až v centre. Čím skôr sa z tohto chaosu vymotáme, tým lepšie. Hore je to pekný stupák ako obvykle, ale určite menší ako strmina nad St. Moritzom. Naplánoval som výstup po širšej zväžnici, no turistický chodník je zábavnejší a kratší. Turisti v kvádrach a vybliekané paničky pekne uvoľnia stopu zadychčaným a prepoteným cyklistom.

ALPENZÍ BITTE?

Výhľad nemôže byť výhľadovejší a Matterhorn pózuje lepšie ako Miro Šmajda pred zrkadlom. Míňame zopár „pididomčekov“, pravdepodobne letných sídiel pastierov dakedy v minulosti. Zabudol som povedať, že cieľ je jazero Schwarzee. Teda niečo cez kilák prevýšenia z Täschu. Chodník sa napojil na širšiu štrkovicu, sadáme na zadky a dávame pauzičku s nejakou tou sladkosťou. Hore to bude len nuda a nemá zmysel míňať písmeňá. Iba zopár úsekov sa rovnalo hranici možnosti zotrvania v sedle a vyšvihlo tep. V dobrej náladičke dokrútime okolo obeda k stanici lanovky v 2563 metrovej altitúde. Strháva nás vír komerčnej fotografie pod kamennou masou 4478 metrového Matterhornu. Ing. Chozé

nezabúda našťavať Paedra, keď miesto jazdenia pred objektívom sa mu pretŕča jak do profilovky na Fejsbuk. Klasika. Dole to bude náter, ale to netušíme aký. Dokonca netušíme ani, že naberanie výškových metrov rozhodne nepovedalo posledné slovo, či skôr vetu.

Začína sa prasač, proti ktorej je zjazd zo Suvretty prechádzkou v ružovom sade. Prvý prudký singel nakopáva do správnej pracovnej teploty. Riť za sedlom, brzdy permanent a tráfačka do pokrútenej stopy. Paráda, takto by to pravdepodobne pokračovalo až dole, no doma (doplň si v robote) som vytrasoval zjazd viac vpravo, a preto sa odpájame. Popod lanovku vletíme do hlbokého údolia a zjazdovkou, respektíve singláčom v prudkej zjazdovke klesáme. Brzdy opäť prestávajú plniť rozkazy a cítiť smrad z ohorených kotúčov, ale až nižšie začína eldorádo, voľné šutre a extra sklon namixovaný do podivného trailu. Zisťujem, že som prerazil zadnú gumu. Ide sa

lepiť, moc sa nám to doteraz nepáčilo. Nemá to rytmus ani zábavu, len bezdôvodný hučák prudko dole. Ako si tak lepím, zisťujem, že sa nachádzame úplne inde ako naša trasa! Do puče, len to nie. Posádka je razom na kole-nách, slabšie povahy vzdávajú a permanentný frfloši mudrujú. Nemáme vodu, každý po jednej tyčinke a pokiaľ si nechceme nechať ujsť poriadny singel, treba vynosiť a vytlačiť naspäť. Slnko páli nahovado, ale zahodiť jed-

Ani tu nezabudli na prudké miesta, no bolo ich oveľa menej ako v Moritzi.

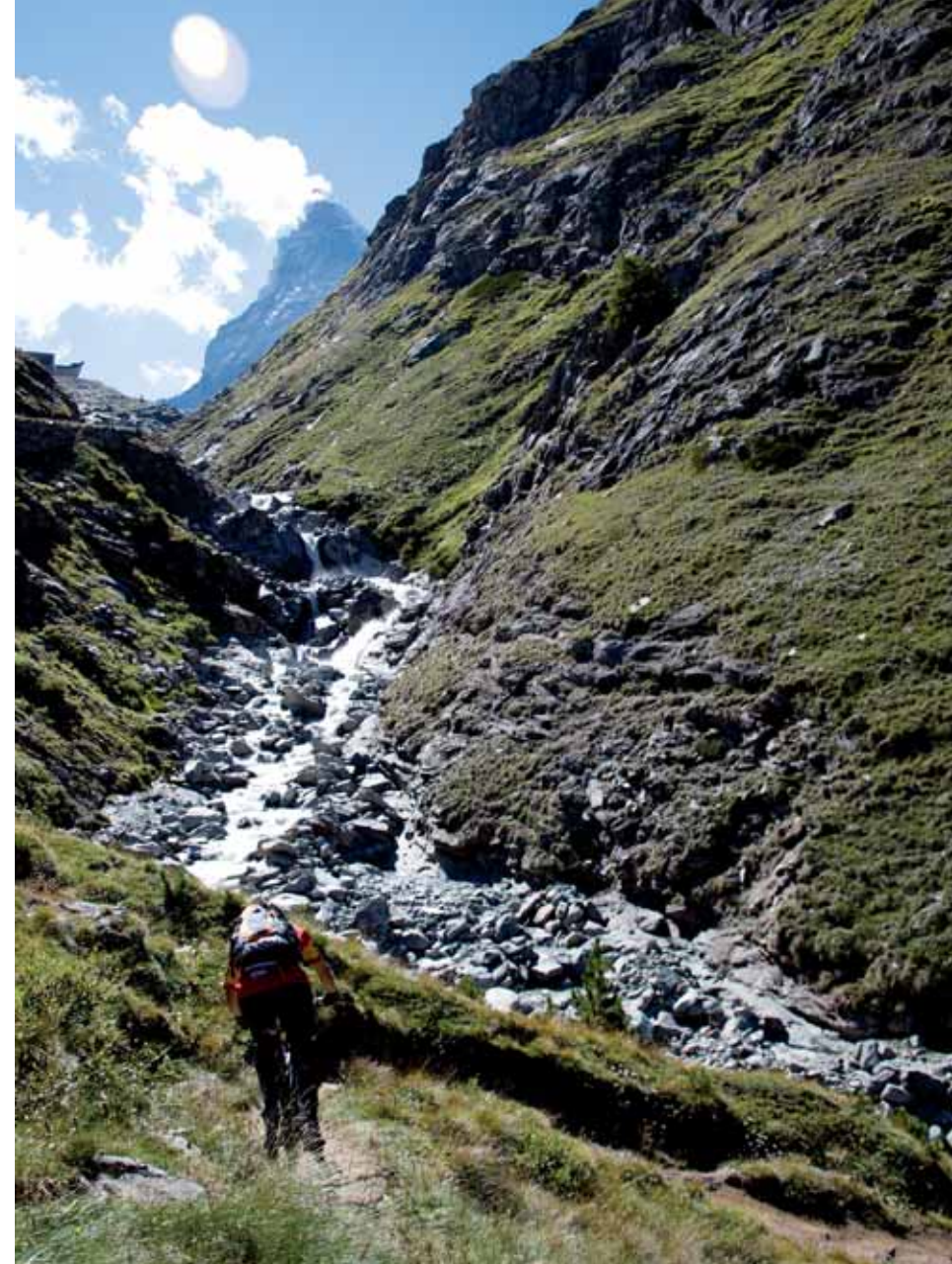

nosmerný lístok do bajkového neba? NEEEXISTUJE! Trojica pozostalých začína strastiplné približovanie k napojeniu do singla. S Yadrom sa stretneme pri aute. Krok za krokom stúpam a opakujem si dokola „PAIN IS TEMPORARY“. Vidíme párík českých nešťastníkov tlačiacich dole a ešte zopár bajkerov, no každý zosadol pred voľnými šutrákmi. Vcelku dobitý sadám na kameň, kde už čakali chalani. Dehydrovaný pozerám tupo na valiacu sa vodu z vodopádu. Netuším, ako by som sa k nej dostal, potok je zarezaný príliš hlboko do skaly. Nič to, prvý sa púšťam strmým a ťažkým úsekom dolu. Presne tu sa potvrdzuje, že akokoľvek dobrý trailový bajk má problémy tam, kam patrí enduro.

Preklínam nemecký eshop. Vyklepaný zastavujem a fotím. Paedr začína ukazovať chrbát a oproti nám jazdí inú ligu. Keď som sa ho pýtal, či sa nebál, že sa strtká dvesto metrov dole do vodopádu, odpovedal: „šak tam je tráva...“ Pozrite fotky a zhodnoťte sami. Singlový trail po strmom úbočí je ako vystrihnutý z pohľadnice. Stokrát lepší ako trail po zjazdovke. Na štyroch miestach zosadáme, okrem Paedra. Ten všetko dal, aj keď s dotykom nohy. Na drevenom premostení hádžem Tarzana a sťa opičí muž visím na drevenom zábradlí, našťastie zvnútra. Zachytil som rajdy o konštrukciu a okamžite sa porúčam k zemi. Rameno bolí

Tony voľného kameňa, plávajúci podklad pri brzdení zdvíha adrenalin.

A LPENZÍ BITTE?

Tak trochu gýč, ale keď si predstavíte, že tvar Matterhornu vymodeloval ľadovec... sila

dodnes. Keď som zočil, že kde som mohol plachtiť, ani doktor Mengele by sa vo mne krvi nedorezal. Od tejto chvíle idem ešte opatrnejšie, napriek tomu sekám dušu. Bajk sa zdá byť akosi tvrdý, no prikladám to únave a pokročilej dehydratácii.

Zo svahu singel vkĺza do lesa a prvým chatám. Hľadáme pokračovanie, stovkami drevených schodov sa krútime pomedzi lúkami a obydliami. Nižšie prichádza rýchly trail v lese s peknými točkami. Zermatt je na dosah. Tu zisťujem, že pri páde som poškodil Lockout vidlice a celý zjazd som ju mal zavretú...Toľko pohlavných orgánov by ste nenašli v nemeckom pornofilme z deväťdesiatych rokov, čo som pospomínal. Nemám slov a keď vidím po uši vysmiateho Paedra, je mi do breku. Čas sa nedá vrátiť späť, ideme dole. V Zermatte to vyzerá jak v centre Tokia, samí Japonci. Postupne sa prebijeme k trailu nad dedinou. Ten končí až pri Täschu. Turistický chodník je značený a opäť perfektný. Trocha stúpania sa oplatilo, zjazd sme predĺžili o dobré štyri kiláky. Kopa koreňov a exponované úseky nad železnicou vytunovali poslednú rozlúčku s tohoročnými Alpami. Pri aute stretávame Yadra a balíme. Nevie, čo napísať k tejto previerke. Je to naozaj ťažký trail a bez svojho bajku by som tam už nešiel. Hraničné situácie v pasážach vysoko nad riekou, plné balvanov zakrúčia hlavu aj otrlým. Nádherné scenérie a Alpské rozmery radia tento trail k úplnej špici, aká sa dá na starom kontinente odjazdiť. Buďte opatrní a pod 160-kový bajk nechodte. Odmenou vám bude priblížý úsmev na ksichte a adrenalín špliechajúci z uší.

Na svete žije cez šesť miliárd ľudí. Netuším, podľa akého kľúča sa rozdeľuje „kde bude kto žiť“, ale narodiť sa v krajine Helvétskeho kríža je fakt parádica, k tomu mať koníček MTB, tak to môže nazvať nekom na zemi.

Borci, stretneme sa v teréne!
klokan ✖